

Estimem-nos una mica més

Text > EVA VÁZQUEZ

Il·lustracions > IVÁN GARCÍA

Cada principi d'any, omplim l'agenda amb les «cites culturals ineludibles» que ens proposen els diaris per a la nova temporada. Són uns reportatges recurrents, com els que es dediquen als balanços de l'any que s'acaba o a les commemoracions que estan per venir, que desperten la curiositat per les exposicions, les novetats editorials, les estrenes teatrals, els concerts d'estrelles internacionals o els festivals de música d'alta volada que ens esperen. Si ens cenyim al calendari artístic, les terres de Girona tenen un paper insignificant, gairebé nul, en aquestes projeccions fetes des del llombrígol barceloní. Així doncs, mentre que vèiem anunciades amb bombo i platerets les exposicions de Morandi, Turner, Magritte, Klee o el Picasso blau, cap avanç ens prevenia de l'arribada de propostes fora de sèrie com la de Celso Lagar i Hortense Bégú al Museu d'Art, la primera prospecció en l'inacabable Fons Santos Torroella al Museu d'Història de Girona o la impressionant col·lecció de Pere Portabella al Museu de l'Empordà. I encara faltaria incloure-hi la recent descoberta al Museu Memorial de l'Exili de Joaquim Vicens Gironella, un referent de l'art brut; l'esdeveniment anual que ja representa, en el camp de la fotografia, el festival tardorenc InCadaqués, o la restitució de la figura de l'orat per il·luminar els angles morts de la condició humana a «Savis, locus & freaks», que prepara el Bòlit.

No n'hi ha ni una, de les que acabo d'anomenar, que tingui un interès merament local i que no mereixés el seu espai en la llista de desitjos de començament d'any. Però no hi eren. En l'ençegament de la recuperació postpandèmica, ens hem tornat a deixar enlluernar pel reclam dels grans noms i els muntatges espectaculars, encara que poques vegades ofereixin més al·licient que el fet de retrobar-te amb allò ja conegut. En canvi, quina

gosadia abordar recerques rabiosament inèdites com les que han exigit Hortense Bégú o Vicens Gironella, o rebatre la polèmica que en el seu dia va generar l'adquisició d'un fons tan ric com el de Santos Torroella, amb una presentació sintètica però rigorosa. Quants gironins han organitzat excursions exaltades a Barcelona per veure les natures mortes de Morandi o els dibuixos visionaris de Gaudí i s'han acabat perdent les exposicions de la Casa de Cultura, del Bòlit, del Museu d'Art, de la Fundació Vila Casas a Torroella i Palafrugell, del Museu d'Història o del de la Garrotxa perquè a tocar de casa no sembla que hagi de passar res d'estimulant? N'hi haurà uns quants que cor-

raran embadalits a veure «Maternasis» al MNAC, que teoritza sobre l'embaràs a través d'obres de les artistes «oblidades» Mari Chordà, Núria Pompeia, Roser Bru i Parvine Curie sense saber que les dues darreres ja van ser redescobertes pel Museu de l'Empordà el 2020, gràcies a la imponent recerca de Cristina Masanés a «Pintar, crear, viure» i ignorant també que el Museu d'Història de Girona ha tractat aquest mateix tema a «Maternitats», amb la delicadesa invitadora i la convicció ètica que posa Sílvia Planas en tots els projectes.

Aquesta no és una proclama de xovinisme provincial. Amb uns recursos infinitament més humils que els dels grans museus i centres d'art del país, Girona ofereix una programació digníssima reconeguda en els últims premis de l'Associació Catalana de Crítics d'Art: l'exposició Lagar-Bégú va ser finalista en l'apartat de recerca; La Volta, en el d'espais i

iniciatives; Eudald Camps, en el de crítica, com Mariona Seguranyes pel seu treball al voltant de Josep Vallès, i Ingrid Guardiola, en el de comissariat per «Cap a les deus», del Bòlit. Cap d'ells no va guanyar, però de debò fa falta aquesta benedicció per assumir d'una vegada que tenim un planter extraordinari?

